

SEDEM SLONOV

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

KNIHA PRVÁ

NANCY
MEHL

**SEDEM
SLONOV**

SEDEM SLONOV

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

———— KNIHA PRVÁ ————

NANCY MEHL

Copyright © 2018 by Nancy Mehl

Originally published in English under the title *Mind games*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Cover photo by Greg M. Herringer/Getty Images

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzí v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-93-5

Venované Bohu.

Ďakujem, že sprevádzaš každý môj krok.
Mám ňa v srdci i v duši, si mojím životom.

PROLÓG

S tál uprostred tajnej miestnosti a upieral pohľad na steny polepené výstrižkami z novin. Vôňa starnúceho papiera v ňom rozdúchavala nenávisť ako nejaká silná droga. Striedavo zovieral a uvoľňoval päste. Črtali sa tu pred ním desivé príbehy plné strachu a pachu smrti. Pozeral sa na fotografie obetí nelútostného vraha, ktorý vyčíňal v Des Moines* pred dvadsiatimi rokmi. Na fotografiách z vodičského preukazu či na iných rodinných momentkách videl usmievajúce sa tváre žien. Vtedy ešte netušili, že ich život sa čoskoro skončí. Nič nenaznačovalo hrôzy, ktoré na nich čakali. Nemohli tušiť, že jedného dňa sa ich telá stanú predmetom fotenia policajných fotografov, predstierajúcich, že táto práca spojená s krviprelieváním sa pre nich stala bežnou záležitosťou. Nikdy to tak nebolo.

Podišiel k fotografii toho monštra, ktoré napokon dolapili. Ed Oliphant, manžel a otec, ktorý pravidelne chodieval do kostola. Mal mnoho spoločného s neslávne známym sériovým vrahom Dennisom Raderom**, ktorý mnohé roky desil svojim

* Des Moines je hlavné mesto federálneho štátu Iowa v Spojených štátoch amerických. (pozn. prekl.)

** BTK vrah – sám sa označoval touto skratkou, ktorá v angličtine znamená *bind, torture, kill*, čiže spútať, mučiť a zabiť. (pozn. prekl.)

vyčítaním ľudí vo Wichite v štáte Kansas. Na rozdiel od Dennisa však Ed nikdy neprejavil najmenšie výčitky za to, čo vykonal. Väčšina psychologov nikdy neuverila úprimnosti Raderovho takzvaného pokánia. Neuverili mu, že skutočne ľutuje zverstvá, ktoré spáchal. Mrzelo ho iba to, že ho chytili. No na rozdiel od Radera sa Ed k vraždám svojich obetí nikdy nepriznal.

Strhol Edovu fotografiu zo steny a pozrel mu priamo do očí. Do očí plných temnoty a zla. Oficiálne zavraždil štrnásť ľudí, no mnoho kriminálnych expertov sa domnievalo, že ich muselo byť oveľa viac. Samozrejme, nie všetky jeho obeť zomreli. Zopár z nich stále žije ďalej, traumatizované z temného Eda Oliphanta. Napľul na fotografiu toho monštra a zastrčil ju naspäť na stenu za ostatné obrázky. Zvyšok slín si z ruky utrel do nohavíc.

Trhan. Sérioví vrahovia by nemali dostávať prezývky, ktoré im len zvyšovali ego. Až keď došlo k siedmej Oliphantovej vražde, vyšetrovatelia začali od priateľov a rodiny obetí dostávať zhodnú informáciu. Predtým než našli mŕtvych, podľa všetkého sa dostali do kontaktu s nejakým bezdomovcom. Jedno mladé dievča videlo, ako Ed podišiel k žene, ktorej telo objavili v priebehu nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín. To dievča ho neskôr označilo ako „trhana“. Tak vznikla jeho prezývka. Spočiatku si vyberal maskovanie bezdomovca, pretože takí ľudia bývajú pre svet neviditeľní. Mnohí sa tvárili, akoby ani neexistovali, takže Ed sa veľmi ľahko stratil z dohľadu. Skutočne krutou iróniou bolo, že práve tí šľachetní, ktorí si ho všimli a zaujímali sa oňho, sa stali jeho obeťami.

Keď však polícia začala pátrať po vrahovi vydávajúcim sa za bezdomovca, Ed zmenil svoje maskovanie a začal sa obliekať ako policajt. Uvedomil si, že občania v Des Moines sú vydesení a dávajú si pri cudzincoch väčší pozor. Policajtom predstavujúcim bezpečie a ochranu však dôverovali. Pri Edovi Oliphantovi však v bezpečí rozhodne neboli. Jeho stratégia fungovala skvele a svoj lov si ešte zjednodušil. Prezývky Trhana sa však už nezbavil.

Tá sprevádzala aj ďalšie jeho výčiny a aj následný súdny proces. Eda napokon zastavil vyšetrovateľ FBI, tzv. profilér, ktorý zúžil výber hľadaného páchatela. Dokonca uhádol, že Ed sa maskoval za policajta a aj vďaka tomu ho napokon vypátrali.

Muž urobil zopár krokov doprava a zastavil sa pri fotografii Oliphantovej rodiny. Edova manželka sa volala Marcie. Bola to submisívna, tichá žena s miernou náturou. Trvala na tom, že vôbec netušila, že jej muž je také monštrum. Neveril jej. Aj dcéra Jessica tvrdila, že o tom nevedela. Zakľal, len čo si na to spomenul. Ľudia, ktorí poznali Oliphantovu dcéru, ju opisovali ako veselé, zvedavé dievča, ktoré sa v škole učilo na výborné a ľahko si získavalo priateľov. Ako to, že o tom nemala ani potuchy? Vedela to, iba nič nepovedala. Nechala tých ľudí umrieť.

Zahľadel sa na jej fotografiu. Anjelskú tvár dievčaťa lemovali gaštanovhnede kučery a z očí jej sršala úprimnosť. Na perách jej žiaril neveriteľne krásny úsmev. Na ďalších fotografiách, na tých, ktoré vyšli v tlači po tom, ako vyšla najavo pravda, sa pohľad jej tmavých očí zmenil. Nevinnosť nahradil tieň, úsmev jej z pier zmizol. Verejnosť sa domnievala, že krutá pravda o otcovi v nej udusila detskú bezstarostnosť a podnietila silnú opatrnosť. On však vedel pravdu. Ťažilo ju svedomie za to, čo spravila alebo skôr nespravila. Mohla ho zastaviť. Mnohým ľuďom mohla zachrániť život.

Po súdnom procese sa Marcie s Jessicou a jej mladším bratom Jasonom odsťahovali do štátu Nebraska. Marcie sa neskôr dokonca znova vydala. Čudoval sa, že po tom všetkom ešte dokázala veriť nejakému mužovi. Vari si myslela, že takých ako Ed už viac na svete niet? Odfrkol si. Väčšina mužov mala svoje tajomstvá, a keď napokon pravda vyšla najavo, ich rodinám sa život odrazu rozpadol ako domček z karát. V ľudských bytosťoch sa skrývalo mnoho zákernosti, v srdciach živilo sebeckosť a nenávisť. Bolo veľmi naivné tváriť sa, že to tak nie je.

Aj napriek matkinej nevôli začala Jessica po absolvovaní vysokej školy pracovať pre FBI. Potom odišla do Quantica vo Virgínii, kde absolvovala výcvik psychoanalytika ľudského správania – začala sa venovať práci, ktorú vykonával práve ten chlapík, čo pomohol dolapíť jej otca. Teraz Jessica žila v St. Louis, kam ušla, keď sa prevalila jej minulosť spojená s neslávne známym sériovým vrahom. FBI si však nedovolilo prepustiť ju. Potrebovali ju. Mala nevídaný talent. Doslova sa hnala za dolapením „zla“ a hľadala spravodlivosť – ak také niečo skutočne existovalo. Akoby verila, že táto jej snaha odčiní to, čo napáchal jej otec. Ed Oliphant ani jeho dcéra však z toho tak ľahko nevyviaznu.

Nik nedokáže zmierniť zverstvo, ktoré vo svete Oliphant vykonal. A Jessica sa nikdy nezbaví toho zla, ktoré do jej srdca zasial jej otec. Nikto by nemohol žiť tak blízko toľkej temnoty a zla a zostať nepoškvrnený. Nevšimnúť si, že vôbec existuje. Bol presvedčený, že skazenosť Eda Oliphanta stále prebýva a rastie v Jessice. Nepochyboval, že Jessicino rozhodnutie porátať sa s temnotou sveta pramení v jej túžbe zbaviť sa pocitu viny, no nemal v úmysle dopriať jej takéto milosrdenstvo. Zlo treba vyhubiť.

Potichu sa zasmial. Jessica nie je až taká bystrá, ako si o sebe namýšľa. Mal v pláne poriadne ju potrápiť. Prekází jej to svätuškárstvo a snahu dávať veci do poriadku. Za hriechy otca zaplatí jeho dieťa a on túto spravodlivosť vykoná. Nemôže sa spoliehať na to, že to urobí Boh, pretože sa od neho odvrátil už pred mnohými rokmi. Tieto dvere za sebou navždy zabuchol.

Posadil sa k vratkému stolíku v strede miestnosti a otvoril si zápisník. Mal tam všetko. Plán aj presný postup, zahŕňajúci kľúčové momenty, vďaka ktorým Oliphantovu dcéru zničí. Ako dospelá, zmenila si meno a teraz si hovorila Kaely Quinnová.

Zasmial sa popod nos. Cítil, ako ho opantáva eufória. Nastal čas. Hra s temnotou sa začala.

JEDEN

Ked' naliala do pohára sériového vraha perlivý klaret*, napadlo jej, či mu červená tekutina neprípomenie krv. Posunula k nemu pohár, ale ignoroval ho. Kaely sa usmiala popod nos. Bolo to presne tak, ako si myslela.

„Svoje obete škrtíš, pretože neznášaš pohľad na krv,“ povedala. „Z chladničky im berieš jedlo. Máš hlboko do vrecka, a tak to využívaš aj na prílepenie. Vzal si si iba syr, ovocie, zeleninu, dezerty a jogurty...“ Prstom poklopkala po spodnej časti pohára. „Si vegetarián, ale nie vegán.“

Odsunula pohár s vínom preč a prisunula k nemu iný. Tentoraz sa v pohári nachádzalo biele víno. Z tieňa sa vynorila mužská ruka a uchopila ho.

Kaely prelistovala záznamy, ktoré si so sebou doniesla. Potom sa znova oprela rukami o stôl a uprela pohľad na stoličku oproti sebe. Je to beloch a má dvadsaťpäť až tridsaťpäť rokov. Má podradnú prácu, nič výnimočné. V komunikácii s ľuďmi sa správa placho, možno až neohrabane, no aj napriek tomu má dôvod vraždiť. Aký má motív? Obete nemali medzi sebou nič spoločné. Každá bola úplne iná – úspešný černošský advokát,

* typ francúzskeho červeného vína

chudobná hispánska umelkyňa a beloch, študent vysokej školy. Vôbec nič ich nespájalo. Takže ho k tomu muselo primäť niečo, čo spravili. Hneval sa na ľudí, ktorých zabil, ale v akte vraždy sa nevyžíval. Netešilo ho to. Uškrtil ich odzadu, takže sa im nemusel dívať do očí. Keď bolo po všetkom, na hrudi im prekrižil ruky. To značilo, že mal výčitky.

„Som zmätená,“ riekla. „Medzi tvojimi obeťami neexistuje nijaké prepojenie. Nachádzajú sa medzi nimi obe pohlavia a rôzne rasy. Nebývali ani blízko seba, takže nemáš vytvorené teritórium.“

„Si zmätená,“ zašepkal. „To si nečakala.“

„Mlč,“ povedala mu. „Poviem ti, keď budeš môcť hovoriť.“ Kaely mu venovala zachmúrený pohľad. Pravidlá boli vymedzené jasne. Nemali povolené rozprávať, kým im to nedovolila.

Odrazu ju vyrušil hluk od stola po jej pravici. Bacuľatý červenolící muž a jeho strhane pôsobiaca žena ju častovali zachmúrenými pohľadmi a mávali na čašníčku, aby sa zastavila pri ich stole.

„Čo je toto za miesto?“ opýtal sa muž poriadne nahlas a ukázal smerom ku Kaely. „Vy sem púšťate bláznov? Vyhodte odiaľto tú ženskú.“

Louis Bertrand, majiteľ reštaurácie d'Andre, napochodoval k stolu nespokojnej dvojice. S rozhodným výrazom na tvári začal divoko gestikulovať rukami, akoby mu končatiny vypovedali poslušnosť. „Tá žena nie je šialená, *monsieur*. Je to známa agentka FBI Kaely Quinnová, vytvárajúca profily páchatelov. A tamto je jej stôl. Môže tam pracovať, kedykoľvek sa jej zachce.“

„Ale toto je neprípustné,“ ozval sa znova muž a zamračil sa ešte viac. Kaely sa začala obávať o jeho krvný tlak.

„Pre mňa to je prípustné, *monsieur*,“ sucho odvetil Louis. „Ak však nie pre vás, budem vás musieť požiadať, aby ste odišli. Za jedlo vám nebudem účtovať.“

Chlapík začal prskať a kliat'. Jeho manželka, očividne v rozpakoch z nepríjemnej situácie, si vzala kabelku, postavila sa a rýchlym krokom zamierila k východu. Jej manžel aj naďalej protestoval. Ukazoval na Kaely a v očiach mal hnev a nepochopenie. „Ale veď sa rozpráva sama so sebou. Nik tam s ňou nesedí.“

Kaely cítila, ako sa jej zapálili líca. Nemala v úmysle použiť svoju špeciálnu techniku vyšetrovania pred zrakom ľudí. Tak veľmi sa však sústredila na informácie zo záznamov, až zabudla, že je na verejnosti.

„Je mi jedno, čo tam robí. V mojej reštaurácii je kedykoľvek vítaná.“ Louis schmatol muža za plece a pomohol mu postaviť sa. „Vypátrala muža, ktorý mi zabil syna. Očistila meno môjho Andreho, a preto si zaslúži rešpekt, *n'est-ce pas?* Ak to nedokážete pochopiť, potom odíďte, *oui?* A prosím vás, už nikdy viac neprekračujte prah týchto dverí.“

Kaely si povzdychla. Za jej spôsob práce ju kritizovali aj tí, s ktorými pracovala. Rýchlo prebehla pohľadom po reštaurácii. Aj ostatní hostia na ňu teraz zízali. Očividne sa však chceli vyhnúť Louisovmu hnevu. Mala výčitky, že ho svojím správaním dostala do nepríjemnej situácie. Chcel jej prejaviť vďaka za to, že minulý rok vystopovala vraha jeho syna, no nemala by takto narúšať jeho podnikanie. Dnes večer sem prišla naposledy. Nechce Louisovi viac škodiť.

Kaely sa na majiteľa reštaurácie krátko usmiala a znova obrátila pozornosť k fasciklu so záznamami, zatiaľ čo Louis odprezdval prskajúceho muža k dverám.

„Nie je jediný, čo si myslí, že ti šibe, však?“ ozval sa vrah potichu.

„Nie, nie je, ale už som si na to zvykla. Teraz buď ticho. Už sa s tebou nemôžem ďalej rozprávať.“

Keď k jej stolu podišiel Louis, listovala si v záznamoch. „Ospravedlňujem sa za hrubosť toho pána. Už sa to viac nestane, *mon cher amie*. Čo si si vybrala na večeru?“ opýtala sa.

„Dám si šalát niçoise s lososom, Louis,“ odvetila.

„Dobrý výber. Je to *délicieux*. Na pitie môže byť ľadový čaj?“

Príkývla. Louis ju zvykol prehovárať, že trošičku vína jej neuškodí. Proti vínu ako takému nič nemala, ale vyhýbala sa všetkému, čo akokoľvek oslabovalo zmysel pre kontrolu, vrátane alkoholu či iných návykových látok. Keď mala sedemnásť, jej mama prepadla závislosti od liekov proti bolesti. Našťastie to napokon prekonala, ale matkin zápas so závislosťou Kaely presvedčil o tom, že farmaceutikám by sa mala vyhýbať, ako sa len dá. Pomaličky k sebe naspäť prisunula pohár vody, ktorý použila pre neviditeľného hosta ako falošný vínový pohár.

„A pre...?“ Mykol sa smerom k prázdnomu miestu oproti Kaely.

„Nemusíš ma takto chlácholiť, Louis. Ja viem, že tam nikto nesedí. Ja len... je to môj spôsob, ktorý niekedy používam pri práci s informáciami. Je mi... naozaj ľúto, že ti spôsobujem nepríjemnosti.“

Majiteľ reštaurácie na chvíľu stíchol, no potom povedal: „Ty mi predsa nikdy nespôsobuješ problémy, *mon amie*. Si moja priateľka a navždy ňou ostaneš. Urobil by som pre teba všetko. Za to, čo mám, som vďačný tebe. Ak by tá nebolo, Andreho smrť by naďalej označovali za samovraždu. Keď si dokázala, že ho zabil ten sériový vrah, vrátila si môjmu nebohému chlapcovi dôstojnosť a jeho matke pokoj na duši – a mne veru tiež. Naveky ti budeme vďační.“

„Iba som si robila svoju prácu, Louis. To je všetko.“

„Možno pre teba to bola iba práca, *ma chère*, ale pre mňa to znamená oveľa viac, než dokážem vyjadriť slovami.“ Louis sa jej uklonil a potom odišiel do kuchyne. Kaely sa tešila, že reštaurácia d'Andre žne úspech. Pre Louisa bol tento podnik vykúpením. Dal doň celé svoje srdce a dušu a akosi mu to pomáhalo prekonávať bolesť zo straty syna.

Kaely sa znova zahĺbila do záznamov. Uprene sa zadávala na správy a fotografie pred sebou. Tieto spisy dostala z Nashvillu len teraz večer. V poslednom čase sa tu odohrali tri vraždy. Keďže išlo o prípad sériových vrážd, úrady v Nashville mohli požiadať o pomoc FBI v Quanticu, no veliteľ polície zavolať Kaelinmu šéfovi Solomonovi Slatterovi, hlavnému špeciálnemu agentovi v St. Louis, ktorý v tomto meste vedie menší úrad FBI. Šéf nashvillskej polície požiadal Solomona, aby sa na záznamy najskôr pozrela Kaely. Mal totiž obavy, že kým by sa FBI oficiálne ujala prípadu, došlo by k ďalšiemu úmrtiu.

Kaely si znova preštudovala všetky fakty. Každá z obetí umrela doma, pričom páchatel' ju škrtil predmetom, ktorý sa na mieste činu nenašiel. Súdny lekár zúžil výber vražednej zbrane na nešpecifikovaný druh povrazu. Bližšie ho nedokázal určiť. Nikde sa nenašli žiadne stopy po vlámaní. Ktokoľvek ich zabil, museli ho pustiť dnu dobrovoľne. Obete sa navzájom nepoznali, vôbec nič ich nespájalo. Páchatel' im podľa všetkého nenaháňal strach. Pravdepodobne sa vydával za nejakého štátneho zamestnanca či za poskytovateľa elektrickej energie, káblovej televízie či vodárenskej spoločnosti. Obete však nemali spoločných dodávateľov týchto služieb. Dvaja z nich síce boli klientmi tej istej spoločnosti dodávajúcej elektrickú energiu, ale jeden z nich býval v dome iba ako podnájomník a za všetky tieto služby platil majiteľ nehnuteľnosti. Pravda, vrah si mohol uniformy meniť, ale Kaely tomu veľmi neverila.

Tento vrah postupoval organizovane, no súčasne sa v prípadoch vyskytli náhodné situácie. Vraždy plánoval, čo svedčilo o jeho disciplíne, no očividne si nikdy nebol istý, či tých ľudí práve zastihne doma. Jedna z vrážd sa odohrala v deň, keď si obeť vzala v práci voľno, aby svoju matku odviezla k lekárovi. Bolo to spontánne rozhodnutie a vrah o tom nemohol vedieť.

„Postupuješ stále rovnako, ale aký je tvoj motív?“ zašepkala smerom k mužovi sediacemu naproti nej tak, aby ju nepočuli ostatní hostia v reštaurácii. „Prečo zabíjaš?“

Od svojho spoločníka pri stole sa nedočkala žiadnej odpovede.

Pozorne otáčala stránku za stránkou. Keď jej čašníčka priniesla jedlo, Kaely rýchlo zhrnula obrázky na kópku a vložila ich do fascikla, aby mladú ženu nešokovala pohľadom na fotografie mŕtvych tiel. Keď sa Kaely začala zaučať v špecializovanej jednotke FBI so zameraním na behaviorálnu analýzu, v skratke BAU*, tiež ju pohľad na niečo také dokázal poriadne vydesiť. Teraz ich však vnímala iba ako súčasti skladačky rébusu, ktorý mala rozlúštiť. Niežeby jej nebolo ľúto tých obetí – bolo, ale iba tak mohla naplno vykonávať svoju prácu. Robila to najmä kvôli nim. Chcela dosiahnuť spravodlivosť a vypátrať vinníka. Ak by sa zosypala, nikomu by tým nepomohla. Postupne sa preto naučila vybudovať si ochranné múry a nepripúšťať si to príliš k srdcu. Niekedy tie múry trochu popraskali, ale vždy našla spôsob, ako tie pukliny znova zaceliť.

Kaely sa čašníčke poďakovala za jedlo a zahryzla do lososa. Chutil vynikajúco ako vždy. Keď sa čašníčka vzdialila, jej spoločník si vzal lyžicu a začal jesť, nahlas sľkal a robil okolo seba neporiadok.

„Nie si veľmi sofistikovaný,“ riekla mu potichu. „Si jednoduchší človek, takže nech ťa k zabíjaniu vedie čokoľvek, nejde o nič komplikované.“

Ďalej hltavo jedol polievku a ona si odrazu uvedomila, že páchatel' musí viesť skutočne veľmi jednoduchý spôsob života. Veľmi skromný. Pravdepodobne žije v malej garsónke alebo v ubytovni. Jazdí na starom aute, ale udržiava v ňom poriadok a čistotu. Nevyhadzuje smeti len tak ledabolo kade-tade. Nemá

* z anglického Behavioral Analysis Unit

rád neporiadok. Rýchlo si zapísala svoje postrehy do zápisníka. Chcela s tým prestať a dokončiť tento „rozhovor“ doma, ale cítila silné nutkanie pokračovať. Akoby nemala na výber a nedokázala sa zastaviť, kým na to všetko nepríde.

Servírka sa znova vrátila, aby jej doliala vodu do pohára. „Prepáčte, nechcem vás vyrušovať. Vidím, že pracujete.“

„To je v poriadku,“ odvetila Kaely. „Nevyrušujete.“

Čašníčka sa usmiala a odkráčala k inému stolu. Kaely začula, ako sa žena od vedľajšieho stola pýta servírky, či by jej mohli zabaliť zvyšky jedla pre psíka.

„Samozrejme, pani,“ odvetila čašníčka a vzala zo stola tanier. „Hneď to prinesiem.“

Kaely sa chystala dať si ďalší kúsok lososa, no skôr než k ústam stihla zodvihnúť vidličku, stuhla. To je ono. Pustila príbor a začala listovať vo fascikli. Napokon našla správu od súdneho lekára. Pozorne si ju znova prešla a potom si ešte raz prečítala aj poznámky vyšetrovateľa z miesta činu. Presne tak, stálo to tam čierne na bielom.

Nakoniec sa preluskala aj cez všetky výpovede priateľov, rodiny a známych obetí. Krôčik po krôčiku začala pravda postupne vychádzať na povrch. Kaely sa zadívala cez stôl na náprotivnú stoličku.

Sedel tam muž. Strednej postavy, trochu pri sebe, mal niečo málo po tridsiatke, blond vlasy, krivé zuby a na sebe tričko s nápisom.

„Mám ťa,“ povedala Kaely s úsmevom.

„Nemáš,“ odvetil. Po tričku s obrázkom pandy a nápisom *Záleží mi na zvieratách a pomáhať im pre mňa nie je práca, ale poslanie* mu stekala cesnaková polievka.

„To vážne?“ povzdychla si Kaely.

Vylovila z kabelky mobilný telefón. „Solomon?“ ozvala sa, keď zdvihol. „Prišla som na niečo v tom prípade z Nashvillu.“ Chvíľu počúvala a potom dodala: „Dám ti nielen profil, ale aj meno nashvillského páchatela.“

DVA

Hlavný špeciálny agent úradu v St. Louis Solomon Slattery zložil telefón a pokrútil hlavou. Na Kaely Quinnovú si už za ten čas mohol zvyknúť, no ešte stále ho dokázala prekvapiť. Pre FBI pracoval už niekoľko rokov, ale nikdy predtým sa nestretol s niekým ako ona. Išlo u nej o viac než iba o neuveriteľný talent. Akoby sa pre túto prácu narodila. Nejakým spôsobom videla priamo do duše tých najhroznejších indivíduí, ktoré kedy kráčali po tejto zemi. To však nebolo všetko, bolo v tom oveľa viac. Skutočne oveľa viac.

Rýchlo vytočil iné číslo. „Predpokladám, že si ešte stále v úrade,“ povedal, keď začul hlas svojho priateľa z Nashvillu.

Policajt na druhej linke si sťažka povzdychol. „Stále sa snažím vypátrať toho chlapa. Máš pre mňa niečo nové?“

„A čo tak meno?“

V telefóne nastala dlhšia pauza. Nashvillský policajný veliteľ Phil Thompson sa napokon spamätal. „Meno?“ riekol. „Nerozumiem. Myslel som si, že mi pošleš profil páchatela.“

Solomon sa zachechtal. „Kaely sa domnieva, že presne vie, kto je ten neznámy páchatel.“

„Tak tomu neverím.“

„To už je na tebe, čo s tým spravíš. Ja ti iba odovzdam informáciu, ale veľmi by som neprotirečil.“

Na chvíľu zaváhal. „No dobre, daj mi to meno.“

Solomon začul v priateľovom hlase pochybnosti. Iba sa nad tým pousmial. „Ten tvoj páchatel' by mal byť Charles Morgan.“

„Počkaj chvíľu. Charles Morgan? Ten chlapík, ktorého sme vypočúvali v parku po druhej vražde? Ty si sa asi pomiatol. Veď ten by neublížil ani muche, a to doslova. Je to veľký milovník zvierat. Pracuje pre nejakú organizáciu na ich záchranu. To je vylúčené.“

„Kaely vyprofilovala páchatela ako niekoho, kto je oddaný záchrane nechcených a týraných zvierat a je vegetarián. Pôsobí neškodne, ako niekto, koho by si si za bežných okolností vôbec nevšimol. Ak si preveríš Morganovu minulosť, verím, že narazíš na informáciu, že ho týral jeden z rodičov, vyrastal so psom alebo s mačkou alebo niečo podobné. Domáci miláčikovia sa preňho stali rodinou. Nedokáže nadväzovať vzťah s ľuďmi. Nemal s nikým bližší vzťah. So zvieratami sa však cíti spätý a nevie pochopiť ľudí, ktorí nemajú domácich miláčikov. Naozaj ich považuje za sebecké individua a viní ich z utratenia tých zvierat, ktoré si mohli osvojiť. Je nahnevany a chce sa pomstiť.“

„To je šialené. Ako by, preboha...“

„Predovšetkým si uvedom, že obeť vôbec nič nespája.“

„To je pravda. Nenašli sme medzi nimi nijaké prepojenie.“

„Nikto z obetí nemal doma zvieratko,“ skonštatoval Solomon vecne.

„Ja... to sa mi nezdá.“

„Prever si to.“

„Samozrejme.“

„Vysvetľuje to aj prítomnosť psích chlupov na mieste činu.“

„Aké chlpy?“ opýtal sa Phil.

„Na oblečení obetí sa našla zvieracia srst'. A aj inde v dome.“

„Ale iba veľmi málo. Nejako sa to muselo dostať do domu. To sa stáva. Nejakí známi alebo rodina prišli na návštevu s mačkou alebo so psom.“